

José María Jiménez de Laiglesia, president de la CEV

L'home en qüestió

El que més mana en la Confederació Empresarial Valenciana (CEV) denuncia en aquesta entrevista que "a Espanya no hi ha estímul fiscal per a la inversió empresarial". Fa molt poc de temps, la seua proposta de "suprimir les províncies" va remoure els cercles de decisió.

Veu el futur immediat de l'economia amb "prudència", en tots els aspectes. Aquest empresari valencià, crític però moderat, ocupa el lloc de més responsabilitat a la Confederació Empresarial Valenciana, CEV, un dels cercles econòmics de més pes a València.

Al llarg de l'entrevista, Jiménez de Laiglesia, amb un to reposat i reflexiu, té respostes per als principals temes econòmics, tant d'àmbit internacional, com de l'estat espanyol i del País Valencià. Manifesta que, després del recent canvi del govern central a Madrid, no pot més que "saludar-lo amb un mig somriure a la cara", i basa la seua opinió en el fet que "el president és el mateix i el partit polític que governa també, per tant no podem esperar-ne grans canvis. No obstant, la nova estructura de ministeris s'ha fet amb certa coherència". El president de la CEV qualifica de bona iniciativa la unió en un sol ministeri de les carteres d'Indústria, Comerç i Turisme.

Quan parla de la reforma de la llei tributària de les empreses, l'acusa de ser "un pegat" i es presenta com a defensor acèrrim dels impostos indirectes. Deixa ben palesa, a continuació, l'absència d'estímul per augmentar la inversió empresarial, que és, segons ell, l'únic que pot generar riquesa.

Aquest empresari de la construcció, advocat de formació i prou il·lustrat, va remoure

els cercles de decisió econòmica i política del País Valencià el passat mes de març quan va justificar una futura desaparició de les províncies, como a divisió territorial administrativa i política, "senzillament per reduir les despeses", sentència.

Al final de la conversa reconeix que: "No podria aguantar la disciplina d'un partit polític", per deixar ben clar que no té ambicions polítiques de cap mena. Aquestes són les seues declaracions.

—Predomina un cert optimisme en el món empresarial en el sentit que, la tan temuda crisi anuncia-
da al prelude de la guerra del Golf, s'ha dissipat, segons les recents conclusions dels experts que profetitzen temps favorables per als negocis. ¿Es del mateix parer?

—Sóc optimista, però amb molta prudència. No crec que les perspectives econò-

miques siguen tan pròsperes, ni que el pas de la crisi a una certa normalitat en el món dels negocis pugui fer-se d'una manera ràpida. Hem passat d'una mort assegurada de l'economia a una situació menys greu, però tot o quasi tot dependrà de l'empenta dels Estats Units de Nord-amèrica. A Europa l'alentiment, és cert, s'ha deixat sentir aquests últims mesos. Ara és necessari que les economies reprenguen el desenvolupament amb la rapidesa de l'any passat.

D'altra banda, els europeus tenim encara una incògnita provinent de les economies dels països de l'Est que obliguen qualsevol empresari a veure les coses amb tranquil·litat i prudència.

—Amb el recent canvi de l'equip del govern central que presideix el socialista Felipe González,

¿cal esperar que hi haja rectificacions, positives o negatives per a l'economia? ¿O tot quedarà igual que abans?

—El president és el mateix, el partit polític que governa també, per tant no se'n poden esperar molts canvis. No obstant això, la nova estructura dels ministeris s'ha fet amb certa coherència. Concretament trobe que la unió d'Indústria, Comerç i Turisme és molt bona idea, perquè sovint són sectors complementaris. És lògic que el sector industrial i el comercial vagen pel mateix camí administratiu. Amb aquestes novetats no puc més que saludar amb un mig somriure el nou govern perquè és més coherent en la forma.

—¿Quina opinió li mereix la reforma de la llei tributària de les empreses?

—Per a mi és un pedaç. La fiscalitat a Europa evoluciona cap a un sistema impositiu on l'impost directe té molta importància i es primen les inversions empresarials. Aquestes primes van únicament i exclusivament destinades a les empreses que reinverteixen una part important dels seus beneficis.

Per contra, a Espanya l'estímul fiscal per a la inversió no existeix. El cas de Suècia és prou il·lustratiu perquè després de mantenir un model obsolet durant més de quinze anys, ara es troben amb una realitat que els obliga a fer un gir de cent vuitanta graus. Això demostra que l'igualitarisme no condueix a la riquesa, sinó que el que cal fer és estimular la riquesa privada

—La data de 11 de gener de 1993 se sol utilitzar tòpicament com la culminació d'un procés de modernització de l'economia de l'estat espanyol. ¿Creu que anem acostant-nos als models econòmics de l'europa indus-

trialitzada o, per contra, ens n'anem allunyant?

—En determinades disposicions estem més a prop i en altres cada dia més llunyans. Crec que caldria més rapidesa en les decisions per a la nostra integració europea. En l'aspecte financer, que ara sembla millorar-se, continuem sent un dels països més cars. És necessària una reforma fiscal i no tan sols mesures conjunturals que no resolen els problemes de fons.

—¿Com veu des del seu càrrec de president de la CEV l'economia valenciana?

—L'economia valenciana té un avantatge extraordinari, i és que per la seva estructura múltiple, formada per empreses mitjanes i indústria lleugera, s'adapta fàcilment a la nova economia en l'àmbit regional, nacional o internacional.

El futur de l'economia valenciana s'ha de veure amb optimisme, però cada empresari ha de conèixer les modificacions que necessita el sector en concret i adaptar-se com un camaleó a les situacions. És molt difícil, per això no tots volem ser empresaris.

—¿Fins a on s'ha arribat en les promeses de la històrica cimera d'Oriola, celebrada fa dos anys i que va concloure amb un acord sorprenent i ampli per als temes clau de l'economia valenciana?

—Va ser una reunió importantíssima, però no se'n pot abusar. Aquella concentració va demostrar que els empresaris valencians poden estar units en moments crucials i reivindicar punts concrets. No obstant, ara ja no es pot continuar fent referències a aquella reunió, sinó que se n'han de celebrar altres d'un tipus diferent per estudiar temes concrets. Cal buscar altres reunions més originals.

—Hi ha sectors com el de la construcció, que vostè coneix a fons, que són estimuladors de les economies. En el cas del País Valencià, ¿creu que aquests sectors tenen prou suport institucional?

—La construcció és un sector molt ampli i per parlar-ne, primer s'ha de diferenciar entre les obres públiques i l'edificació. Pel que fa a les primeres, es fan coses, però la inversió pública, a pesar que ha millorat molt més que, per exemple quan governava Unió del Centre Democràtic, és prou insuficient. Per acostar-nos a Europa, cal invertir-hi molt més. No obstant, amb el ritme d'inversió i d'actuació actual, no crec que puguem arribar a nivells equiparables als dels al-

Tren, banc, autovia...

Veu viable i rendible el tren de gran velocitat al llarg del corredor del mediterrani, des d'Alacant fins als Pirineus, passant per València i Barcelona?

—El tren d'ample de via europeu és una cosa substancial al futur d'Europa, ja que tots els països industrialitzats, sense excepció, l'han adoptat. Sobre aquest tema, i limitant-nos a València, es tracta d'una reivindicació més per modernitzar-nos. Perdre aquesta oportunitat em sembla absurd. Per tant crec de justícia que hem de continuar demanant-lo sense pensar si és o no rendible.

—¿La futura autovia València-Madrid?

—Ja la paraula autovia és un signe tercermundista. No es pot parlar amb aquests termes quan es pensa en el futur, i sobretot al final del segle XX. Jo pense que el govern de Madrid ha de rectificar el seu error de voler construir una autovia i no una autopista, i encara és a temps de fer-ho.

—¿S'imagina la seu del Banc Central Europeu a València, tal com la demana oficialment la ciutat, en clara competència amb Barcelona?

—Considere que València com a ciutat important europea ha d'estar present en qualsevol programa d'ampliació de les institucions comunitàries.

És lamentable haver de competir, en aquest cas concret, amb la candidatura de Barcelona, però, com a valencià, defense la seu del banc a València i crec que hi ha suficients raons objectives per a sol·licitar-ne la seu.

—¿Quina és la seua opinió sobre el programa econòmic europeu?

—Crec que tots els empresaris estem dispossats a continuar col·laborant en el diàleg amb tots els agents, però és normal que ara deixem passar les eleccions per, després, entrar a fons a discutir el tema.

—¿Té alguna possibilitat València d'acollir la seu del projecte de Televisió europea, Euronews, ara mateix en discussió a Brussel·les?

—Es tracta d'un altre projecte comunitari i, per tant, és un punt que cal defensar, encara que València trobe una gran competència en les altres ciutats candidates, com Munic, Lió o Milà

I. P.

"El futur de l'economia valenciana s'ha de veure amb optimisme".

RAI A GIL

tres països europeus. Si no es busquen altres camins i eixides a aquest greu problema, el retard del sector pot ser dramàtic. Les solucions han de venir dels estudis de rendibilitat de cadascuna de les inversions i, sobretot, de la possibilitat de participació de les iniciatives privades.

Quant a la segona part, l'edificació, el sector es troba tan mediatitzat per l'intervencionisme estatal que pràcticament no queden ofertes per realitzar projectes d'iniciativa privada. Cada dia se sent dir més que les ciutats són petites, que el preu del sòl és molt car i que es facilita l'especulació. Tots els mals vénen del control total de l'administració que té suport fora de la llei. És una legislació que a la llarga només pot provocar la corrupció.

— *Vostè s'ha declarat defensor de la supressió de les províncies com a divisió territorial econòmica ¿La seua actitud s'acosta a la tendència actual a Europa de reforçar les regions amb un fort component de nacionalisme històric?*

— Per a mi aquesta tesi té dos vessants. D'una banda, política, on pense que el que cal propiciar és la unitat regional per entrar amb força dins d'Europa i de la seua estructura regional. Totes les nacions europees estan regionalitzades i per als espanyols el que no es pot permetre és anar als centres de decisió europeus amb tres veus. S'hi ha d'anar amb una de sola i forta.

L'altre vessant és l'econòmic. En aquest sentit sóc crític amb l'actual divisió per

províncies, perquè el que estem fent es duplicar, triplicar o multiplicar institucions innecessàries. Al principi, quan es van establir les autonomies, ens pensàvem que amb elles es reduïen les despeses i ha estat tot el contrari. El cost de l'actual divisió administrativa ha augmentat de manera alarmant. Des de Madrid arriben crítiques que acusen els governs autonòmics de gastar massa, però ningú es demana a quin nivell s'ha arribat en la transferència de competències i si encara, com és el cas, es dupliquen les funcions del govern central i dels autonòmics.

La conclusió és que es crea més burocràcia, com si es tractara de crear societats anònimes dins el sector públic amb tots el privilegis, però sense els inconvenients que han de patir les empreses privades. A més a més, aquesta duplicitat és molt costosa i és contrària a la competitivitat, i així no es pot anar enlloc.

— *¿Ha tingut alguna vegada ambicions polítiques, potser sempre ajornades per les seues responsabilitats empresarials?*

— La política és una de les arts més atractives de la vida. No obstant, en el meu cas personal, ni per l'edat (62 anys) ni pel meu caràcter podria tenir un càrrec exclusivament polític. Sóc una persona que no pot suportar cap disciplina de partit. No m'agrada gens perpetuar-me en cap lloc. L'única solució seria de trobar un corrent independent, un partit independent pròpiament dit, i això és impossible.

Ignasi Pellicer

Un empresari constructor

José María Jiménez de Laiglesia Santonja té una formació jurídica, però la seua activitat empresarial ha estat centrada en el sector de la construcció.

Ha estat el president de la urbanitzadora Santa Bàrbara, constructora d'urbanitzacions de luxe de 750.000 m² de superfície total. Amb l'empresa Torre En Conill va construir 1.500.000 m² de terreny d'urbanització a Bétera (el camp de Túria) amb un camp de golf de divuit forats (Club Escorpió), entre altres projectes importants

Com a promotor, ha estat soci fundador de Playmon a Benidorm, i va construir un total de 4.000 vivendes. En l'empresa Inmobiliària Monteolivete, a València, va desenvolupar el càrrec de gerent per a la construcció de 2.000 vivendes a València, Madrid i Alacant. Igualment ha ocupat el càrrec de director gerent en la constructora Inmobiliària Gran Via, de Barcelona, i a l'empresa Nereo, també a la capital del Principat.

A més, ha figurat com a soci en l'empresa del grup Mapfre Príncipio, SA, i com a administrador de la Inmobiliària Alfa a València.

Ocupa el càrrec de president de la CEV. És vocal de la Cambra de Comerç de València, i membre de la junta directiva de la patronal CEOE. És vocal del comitè executiu de la Fundació Universitat-Empresa, ADEIT i president del Saló d'Inversions Immobiliàries del Mediterrani.

I.P.